

Sygn. akt *II W 134/15*

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Bąk

Protokolant: sekr. sądowy Katarzyna Olszańska

po rozpoznaniu w dniu 4 maja 2015 r. sprawy

A. J. (1), s. E. i I.,

ur. (...) w K.,

obwinionego o to, że:

I. w dniu 24 sierpnia 2014 r. o godzinie 20.15, w K., woj. (...), na ul. (...), prowadząc pojazd marki A. (...) o francuskich numerach rejestracyjnych, przekroczył dozwoloną prędkość o 49 km/h na terenie zabudowanym,

to jest o czyn z art. 92a § 1 k.w.;

II. w tym samym miejscu i czasie prowadząc pojazd marki A. (...) o francuskich numerach rejestracyjnych, w celu uniknięcia kontroli, nie zastosował się do sygnału świetlnego podawanego mu przez umundurowanego funkcjonariusza policji, nakazującego zatrzymanie się,

to jest o czyn z art. 92 § 2 k.w.;

III. w tym samym miejscu i czasie prowadząc pojazd marki A. (...) o francuskich numerach rejestracyjnych, stworzył zagrożenie w bezpieczeństwie ruchu drogowego w ten sposób, że zmusił kierującego jadącego z przeciwka do gwałtownego hamowania i zatrzymania się,

to jest o czyn z art. 86 § 1 k.w.;

IV. w tym samym miejscu i czasie prowadził pojazd marki A. (...) o francuskich numerach rejestracyjnych, nie posiadając do tego uprawnień,

to jest o czyn z art. 94 § 1 k.w.;

V. w tym samym miejscu i czasie prowadził pojazd marki A. (...) o francuskich numerach rejestracyjnych, pomimo braku dopuszczenia tego pojazdu do ruchu,

to jest o czyn z art. 94 § 2 k.w.

1. A. J. (1) uznaje za winnego popełnienia czynów opisanych w punkcie I – V części wstępnej wyroku, stanowiących wykroczenia z art. 92a § 1 k.w., art. 92 § 2 k.w., art. 86 § 1 k.w. i art. 94 § 1 k.w. i art. 94 § 2 k.w., i za to na podstawie art. 92 § 2 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierza mu karę 30 (trzydziestu) dni aresztu;

2. na podstawie art. 92 § 3 k.w. orzeka wobec A. J. (1) zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku;

3. na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania (...) w sprawach o wykroczenia oraz art. 3 ust. 1 w zw. z

art. 21 pkt. 2 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, zasądza od A. J. (1) na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 50,00 zł i wymierza mu opłatę w kwocie 30,00 zł.

Sygn. akt *II W 134/15*

UZASADNIENIE

SĄD USTALIŁ NASTĘPUJĄCY STAN FAKTYCZNY :

A. J. (2) ma podstawowe wykształcenie, jest rozwiedziony, na utrzymaniu ma dwoje dzieci. Był już wielokrotnie karany sędownie, w ostatnim czasie był również 3 – krotnie karany za wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji.

(dowód: dane osobowe A. J. (1) k. 8, zapytanie o karalność k. 20 – 23, informacja KPP w K. k. 18)

A. J. (2) nie posiada uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych – uprawnienia te zostały mu cofnięte decyzją Starosty (...) z 6 lipca 2010 r., sygn. KM 5520-919/10. W dniu 24 sierpnia 2014 r. A. J. (2) dopuścił się na terenie K. szeregu wykroczeń przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Tego dnia około godziny 20.15 jechał samochodem marki A. (...) z francuskimi numerami rejestracyjnymi. Samochód ten został wyrejestrowany na terenie Francji, natomiast na terenie Polski nie jest dopuszczony do ruchu. Kierując tym samochodem A. J. (2) poruszał się od strony ul. (...) w kierunku ulicy (...). Jadąc w obszarze zabudowanym przekroczył dozwoloną prędkość do 50 km/h o 49 km, prowadząc samochód z prędkością 99 km/h. Pełniący wówczas służbę patrolową funkcjonariusz (...) KPP A. O. wyszedł na ulicę, na środek pasa ruchu, którym jechał A. J. (2), latarką nakazując kierującemu zatrzymanie się do kontroli. A. J. (2) nie zastosował się do nakazu zatrzymania. Omijając stojącego na ulicy policjanta zjechał na przeciwległy pas ruchu, którym prawidłowo poruszał się w przeciwnym kierunku inny pojazd. Manewr wykonany przez A. J. (1) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu, bowiem jadący przeciwnym pasem ruchu kierowca został zmuszony do gwałtownego, awaryjnego hamowania i zatrzymania się, aby nie dopuścić do czołowego zderzenia z pojazdem kierowanym przez A. J. (1). Wówczas A. J. (2) zjechał na swój pas ruchu, po czym odjechał w kierunku ulicy (...).

(dowód: zeznania świadków: A. O. k. 2, A. B. k. 3, 26 – 26 odwrót; notatki urzędowe k. 1, 4 – 5)

A. J. (2) został obwiniony o popełnienie, w dniu 24 sierpnia 2014 r., wykroczeń z art. 92a § 1 k.w., art. 92 § 2 k.w., art. 86 § 1 k.w., art. 94 § 1 k.w. i art. 94 § 2 k.w.

SĄD ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE :

Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy należy uznać, że obwiniony dopuścił się zarzucanych mu wykroczeń. Twierdzenie to wynika z jasnych, jednoznacznych i nie budzących żadnych wątpliwości, co do wiarygodności, zeznań świadków – funkcjonariuszy (...) policji – A. B. i A. O.. K. nie stanowi wielkiego środowiska, zaś osoba wielokrotnie karanego zarówno za przestępstwa, jak i wykroczenia w ruchu drogowym obwinionego jest (...) policjantom doskonale znana. Oboje świadkowie nie mieli najmniejszych wątpliwości, co do osoby kierującego, jak i prawidłowości rozpoznania go. Nadmienić przy tym należy, że obwiniony był wcześniej karany za wykroczenia jazdy bez uprawnień i pojazdem nie dopuszczonym do ruchu – gdy poruszał się tym samym pojazdem, jaki opisali świadkowie w swoich zeznaniach. W świetle zeznań świadków, a także treści ustaleń, wynikających z notatek urzędowych – wina i okoliczności popełnienia przez obwinionego zarzucanych mu wykroczeń nie budzą żadnych wątpliwości.

Swoim zachowaniem A. J. (2) wyczerpał ustawowe znamiona wykroczenia z art. 94 § 1 k.w., gdyż prowadził pojazd mechaniczny na drodze publicznej, uczestnicząc w ten sposób w ruchu lądowym, pomimo, iż nie posiadał do tego stosownych uprawnień. Ponieważ pojazd nie został dopuszczony do ruchu – kierując nim na drodze publicznej obwiniony wyczerpał ustawowe znamiona wykroczenia z art. 94 § 2 k.w. Jadąc tym pojazdem obwiniony przekroczył dozwoloną w obszarze zabudowanym prędkość o 49 km/h, a nadto nie zastosował się do sygnału policjanta do zatrzymania się do kontroli, czym wyczerpał ustawowe znamiona wykroczeń z art. 92a § 1 k.w. i art. 92 § 2 k.w.

Wreszcie – omijając zatrzymującego go policjanta – obwiniony spowodował zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu, gdyż zjechał na pas ruchu przeznaczony dla pojazdów jadących w przeciwnym kierunku, wymuszając na jadącym tym pasem prawidłowo kierowcy gwałtowne, awaryjne hamowanie w celu uniknięcia czołowego zderzenia pojazdów. Tym samym wyczerpał ustawowe znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 k.w.

Uznając obwinionego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów – na zasadzie art. 9 § 2 k.w. Sąd wymierzył mu karę 30 dni aresztu. Sąd zdaje sobie sprawę z tego, że jest to najwyższa kara przewidziana za popełnienie wykroczenia – jednak Sąd podkreśla, że postępowanie obwinionego cechuje wyjątkowa demoralizacja i rażące, notoryczne lekceważenie norm prawnych. Obwiniony karany był wielokrotnie za liczne przestępstwa i wykroczenia. Karany był również za wykroczenia identyczne, jak obecnie rozpatrywane. Nie sposób zatem nie zauważyć, że obwiniony jest osobą notorycznie łamiącą przepisy dotyczące bezpieczeństwa w ruchu drogowym, co więcej – osobą nie dającą żadnej, choćby nikłej szansy na poprawę swego zachowania. W tej sytuacji wymierzona obwinionemu kara jest, w opinii Sądu, adekwatna do stopnia zawinienia obwinionego, winna także być skutecznym środkiem dla osiągnięcia zakładanego w niniejszym postępowaniu sądowym celu – to jest sprawiedliwego ukarania obwinionego. Kara orzeczona wobec obwinionego, uczyni również zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, spełni więc swoje zadania w zakresie prewencji ogólnej i prewencji szczególnej. W obliczu tak wymierzonej kary obwiniony zostanie gruntownie przekonany o nieopłacalności swego postępowania, oraz o nieuchronności kary.

Z uwagi na tak notoryczne i bezceremonialne łamanie przepisów dotyczących bezpieczeństwa w ruchu lądowym – Sąd orzekł ponadto wobec obwinionego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres jednego roku.

Mając na uwadze stan majątkowy, ale przede wszystkim – możliwości zarobkowe obwinionego, Sąd postanowił obciążyć A. J. (1) kosztami postępowania i opłatą – zwłaszcza, że koszty te nie były nadmiernie wysokie. Na tej zasadzie zasądzono od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50,00 zł z tytułu zryczałtowanych wydatków w postępowaniu, a także obciążono go opłatą w kwocie 30,00 zł. Orzeczenie to znajduje oparcie w przepisach powołanych w punkcie „2” części dyspozytywnej wyroku.